



Arrest

**nr. 66 922 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van [DATEDDRORDONN] met referentnummer X.)

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn, van de Ibrahimkhelestam. U bent een soennitische moslim en afkomstig uit Isakhel, district Paghman (provincie Kabul). Jaren geleden kreeg uw vader ruzie met enkele van zijn neven over zijn grondbezit. M.; M; O; en I; wilden uw vaders gronden afnemen omdat zij er zelf geen hadden. Deze verwanten hadden banden met de partij “Ittehad” van Ustad Sayyaf. U woonde vanaf 1367 (1988) met uw moeder en broer in Kabul. In 1370 (1991) werd uw vader door deze verwanten doodgeschoten op de begrafenis van uw grootvader.

Sindsdien achtervolgden ze u en uw broer N;. Omdat jullie in Kabul geen veiligheid vonden, trokken jullie in 1374 (1995) naar Jalalabad. In 1380 (2001) verhuisden jullie naar Teheran in Iran. Uw broer en u konden er aan de slag als loodgieters maar kregen er geen verblijfsdocumenten. In 1385 (mei 2006) werd u een eerste keer door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan teruggestuurd. Uw broer en moeder bleven toen in Iran achter. U verbleef een aantal maanden bij uw oom G; A; in Nadirkhel, in de buurt van uw geboortedorp. U werd echter kort nadien (mei-juni 2006) in Kabul door deze verwanten ontvoerd, maar u kon ontsnappen. Nadien keerde u naar Iran terug. Op 3/1/1386 (23 maart 2007) werd u samen met uw moeder en broer naar Afghanistan gerepatrieerd. Jullie trokken in bij de oom in Nadirkhel. Ongeveer een week nadien kwamen uw vijanden 's nachts naar het huis van uw oom. U was net buitenshuis toen u schoten hoorde. Uw moeder schreeuwde dat uw broer was neergeschoten en dat u moest vluchten. U ontsnapte en dook onder bij een vriend van uw oom in Campany. Nadien vernam u van uw oom dat uw broer omgekomen was en dat u het land moest verlaten. Met de smokkelaar reisde u via Zahedan en Teheran naar Turkije. Ongeveer twaalf dagen na aankomst in Turkije bereikte u via een onbekende reisroute België, waar u zich op 1 juni 2007 vluchteling verklaarde. Op 16 januari 2008 werd u door het Commissariaat-generaal zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het beroep dat u tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal instelde werd op 25/04/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen. Op 12/06/2008 werd uw beroep bij de Raad van State eveneens verworpen.

Een tweede asielaanvraag werd op 9 juli 2008 door Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Zes dagen later, op 15 juli 2008 diende u een derde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 30 september 2008 andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 17 december 2008 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Uw beroep voor de Raad van State werd op 4 februari 2009 verworpen.

Uw daaropvolgende asielaanvragen van 2 maart 2009, 27 maart 2009, 24 juni 2009, 13 juli 2009, 12 augustus 2009, 2 september 2009, 23 oktober 2009, 19 januari 2010 en 12 augustus 2010 werden niet door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging genomen.

U verklaarde zich een twaalfde keer vluchteling op 9 november 2010.

Ter ondersteuning van uw twaalfde asielaanvraag legt u een paspoort, een geboorteakte, een cd-rom en een vraag-antwoord document neer.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Uw eerste en derde asielaanvraag werden door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en u zodoende geen zicht gaf op uw ware achtergrond en situatie. Als nieuwe elementen in uw twaalfde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de initiële beslissing van het Commissariaat-generaal niet wijzigen. Zo moet de bewijswaarde van het neergelegde paspoort en geboorteakte sterk gerelativeerd worden. U verklaart dat u beide documenten samen verkreeg louter op basis van uw taskara, terwijl de Afghaanse ambassade zelf in de afgeleverde geboorteakte stelt dat de Afghaanse overheid niet meer over een bevolkingsregister beschikt (CGVS p.2). Dat beide documenten zijn afgeleverd louter op basis van een identiteitskaart waarvan het geweten is dat er op grote schaal fraude mee wordt gepleegd, doet vraagtekens rijzen bij de bewijswaarde van het paspoort en de geboorteakte. Hoe dan ook leveren het paspoort noch de geboorteakte elementen die uw in vraag gestelde verblijf in Afghanistan ondersteunen.

De cd-rom bevat de resultaten van een medisch onderzoek dat u neerlegt als bewijs voor een kogelwonde die u in Afghanistan zou hebben opgelopen. Dat u door een kogel geraakt werd is een alleenstaande vaststelling die geen inzichten biedt over de omstandigheden of de plaats waar u deze verwonding opliep. Het vraag-antwoord document slaagt er evenmin in de twijfels over uw verblijf in Afghanistan weg te nemen. Niet alleen legt u slechts een kopie voor, ook kunnen uw verklaringen over het bewuste document niet overtuigen. Zo meent u verkeerdelijk dat het document aan u en uw familie is gericht en gelooft u ook dat het om een oproepingsbevel gaat terwijl het in werkelijkheid een beantwoord verzoek om medewerking aan de lokale politiediensten gaat (CGSV p.2). Indien u een document neerlegt dat in uw ogen een nieuw licht werpt op de beoordeling van uw asielrelaas door het Commissariaat-generaal, kan er minstens van u verwacht worden dat u enige kennis van de inhoud van

het document bezit. Het document weegt niet op tegen de eerdere vaststellingen omtrent het geloof dat er aan uw verblijf in Afghanistan kan gehecht worden, daar documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen.

Uit voorgaande blijkt dat de elementen die u aanbrengt tijdens uw twaalfde asielaanvraag de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal niet kunnen wijzigen. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus moeten u bijgevolg geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

2.3. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet dat allerlei geschonden geachte rechtsregels en/of –beginselen worden aangehaald, maar moet ook genoegzaam worden toegelicht hoe de aangevochten akte deze regels en/of beginselen heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten zou treden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.4. Verzoeker verzet zich niet tegen de weigering van de vluchtelingenstatus door de verwerende partij. De bestreden beslissing blijft op dat vlak dan ook onverminderd overeind.

2.5.1. Met betrekking tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het verblijf in Afghanistan betwijfelt, maar niet de nationaliteit. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zou blijken dat men geen recent verblijf kan vereisen. De algemene situatie, zo vervolgt hij onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, volstaat bijgevolg om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen. De subsidiaire bescherming onderzoekt een toekomstig risico, “wanneer hij naar het land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert”. De subsidiaire bescherming heeft in de Belgische wet de niet-terugleidingsclausules vervangen, die werden toegekend zelfs in het geval dat een asielrelaas niet geloofwaardig was. De asielinstanties moeten zich baseren op een objectief risico, en niet op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag. De bestreden beslissing, zo besluit verzoeker, schendt dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door het statuut van de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.5.2. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5.3. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus –verzoeker doelt overigens onmiskenbaar op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict- kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, daargelaten de vraag of die vaststaat gelet op hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing werd gesteld, en kan niet worden bijgetreden waar hij meent te kunnen stellen dat de asielinstanties zich niet moeten baseren op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag, nu in ieder geval, zoals reeds gesteld, het verband tussen de aanvrager en de al dan niet plaatselijke situatie in het land van herkomst moet kunnen worden vastgesteld.

2.5.4. Verzoekers eerste en derde asielaanvraag resulteerden in arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van respectievelijk 25 april 2008, nr. 10 507 en 17 december 2008, nr. 20 653 , waarin werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijfssituatie in Afghanistan en hij zodoende geen zicht gaf op zijn ware achtergrond en situatie. Het gezag van gewijsde van deze arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan en het onmogelijk bleek een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en de verblijfssituatie voor zijn beweerde vertrek, zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden verleend. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over de elementen die er reeds in werden beoordeeld en die in de gegeven omstandigheden als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangebracht van aard zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas, en meer specifiek van zijn voorgehouden verblijfssituatie, bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

In de thans bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen in het kader van zijn twaalfde asielaanvraag niet vermogen deze eerdere weigeringsbeslissingen waarin werd geoordeeld dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk kon maken en derhalve geen zicht gaf op zijn ware achtergrond en situatie, te weerleggen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de motieven die deze conclusie ondersteunen, laat staan dat hij ze weerlegt. In deze kan dan ook niet anders dan worden geoordeeld dat bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). Voor zover verzoeker overigens nog verwijst naar een arrest van de Raad, en daargelaten de vaststelling dat het geen precedentwaarde heeft, toont verzoeker niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt: in dit arrest wordt de afkomst van verzoeker uit een welbepaalde provincie niet betwist, terwijl *in casu* verzoekers verklaringen noch de door hem bijgevoegde elementen toelaten deze afkomst te bepalen en hij derhalve niet voldoet aan de medewerkingplicht die ook wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hem rust. Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

2.6. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.7. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS